

Півень

Антонич Богдан-Ігор Васильович

Зоря майнула, мов стріла,
неначе іскра, пісня згасла,
і тільки з мокрого зела
роса краплинками сплила,
мов слово, чиста й ясна.

Вже обріїв зігнувся рівень
у круглугу смугу обруча,
і ніч почала вже кінчатись,
неначе ватра, догоряти.
Ось ранок синім возом їде
і сонця сніп в село везе.
Крильми шумить червоний півень —
співучий з міді
серп.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/antonych_bohdan_igor_vasyliovych/piven